

SENS DUBTE, Pau de Tars va viure un procés de conversió que va donar forma a l'Església naixent. En canvi, no podem estar segurs de la llegenda del cavall. A la Bíblia, si més no, no se'n diu res, de cavalls. La més universal de les imatges de la conversió —la caiguda del cavall camí de Damasc— parla de la nostra necessitat narrativa de manifestacions impressionants, com ho és caure d'un cavall al galop. En el relat bíblic, tanmateix, la raó del canvi que viu Pau és l'encontre amb Crist ressuscitat. La novetat és la intimitat amb Crist, tant en les versions de la seva conversió que ens ofereixen els Fets com quan Pau mateix en parla.

Samuel Ruiz, el bisbe de Chiapas desaparegut enguany i de qui volem fer memòria, explicava amb molt de detall com havia hagut d'esperar a ser bisbe per viure la seva conversió fonamental: «Els indis em van convertir», deia, un cop va descobrir, després de força temps de ser-ne el pastor, qui eren en veritat els seus feligresos, i quina fe tenien.

Ens hem volgut preguntar què diuen al món actual els grans conversos que de vegades invoquem. De quina manera ens interpel·la la vida d'aquells en qui ens hem fixat per imaginar i conèixer la intimitat amb Crist que ha portat homes i dones a convertir-se. En abordar la conversió en la Bíblia o les conversions d'Edith Stein, Charles Péguy, G. K. Chesterton, John Henry Newman o Charles de Foucaud, els autors comencen per la pregunta: ¿Podem parlar de la conversió o hem d'emprar necessàriament el plural «conversions»? Els articles desmunten amb molta cura la imatge de conversions fulgurants. Per anar reconstruint tot seguit, amb molts matisos, els processos: els encontres, els moments de pregària, les converses personals o mitjançant la lectura, la topada amb l'Església, el frec a frec amb la Bíblia, la filosofia o les altres religions. Evolucions, girs inesperats, etapes que se succeeixen. I també, per als conversos, l'esforç de romandre en la novetat un cop ha estat coneguda.

Perquè hi ha novetat. Sempre. Crist interpel·la avui els homes i les dones d'aquest temps. En cada present, Crist acull, consola, envia. L'Església és un tresor de memòries de conversió, perquè és experta

en l'acompanyament dels processos de fe de les persones. Des de Pau de Tars fins a l'últim jove que s'hagi batejat, som davant d'una intimitat amb Crist que es manifesta al llarg de vides senceres. Novetat i continuïtat, unides, són una paradoxa inherent a la vida cristiana. La consciència d'aquests processos de conversió il·lumina la lectura de la Bíblia, el testimoniatge dels sants, els plantejaments pastorals.